

Húsvét 3. vasárnapja. 2011

(MKR közvetítette)

Bevezető

Ezekkel a liturgikus szavakkal nemcsak e templomban jelenlévő testvéreket, hanem a Magyar Katolikus Rádióon keresztül ebbe a szentmisébe bekapcsolódó testvéreket is, különösen is a templomba eljönni nem tudó időseket és betegeket is, szeretettel köszöntöm.

A Föltámadt Jézus húsvét utáni találkozásai közül talán a szívünket legjobban megérintő, a mi szívünket is lelkendezésre készítő, **emmauszi tanítványokról** szóló, történetet fogjuk hallani. Életünkben nem először. Épp ezért az ezzel kapcsolatos korábbi szép élményeink felidézésével hangoljuk lelkünket a Húsvéti Szent Titok méltó megünneplésére.

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Aki a szomorkodó tanítványok mellé vigasztaló útítársként szegődtél, légy a mi életutunknak is állandó vigasztaló kísérője! Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Aki a Szentírás magyarázatával hitet és reményt öntöttél a tanítványokba, önts belénk is a Szentírásból kapott gondolatokkal hitet és reményt! Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Aki a kenyértörés-kor tetted Téged felismerővé a tanítványok szemét, úgy tedd a mi szemünket is az Eucharisztia vételekor Téged látóvá. Uram irgalmazz!

Evangelium után

Azt hiszem, amikor Lukács evangélista leírta az emmauszi tanítványok történetét, akkor minden kor keresztény emberének alkalmat kívánt adni az önmagára történő alkalmazására, arra, hogy a tanítványokban önmagunkra ismerjünk.

A történet ugyanis egyszerre reális és szimbolikus. Ebből adódóan örök és mindig időszerűsíthető. Szinte kor-

társai lehetünk a Föltámadt Krisztusnak és a tanítványoknak. Ebből adódik, hogy nemcsak egy konkrét esemény leírásaként foghatjuk fel ezt az evangéliumi szakaszt, hanem az emberi élet útjáról, a hitről, a vendéglátásról, jövődölések bizonyító erejéről szóló tanításként is.

A leírtakból tudjuk, hogy a mai evangéliumi szakaszban szereplő, s Emmausz felé bandukoló tanítványok még leragadtak a nagypénteki eseményeknél, és a gyász érzései töltötték be lelküket.

Jézus elvesztésében mindannak összeomlását látták, amiben addig hitték, és ami jobb jövőt ígért nekik, mert még nem értették Jézus küldetését és nem hitték el, amit már hallottak másoktól: hogy a sírban nem találtak senkit és Jézus feltámadt. A történetnek ez a része, a jóban való remény és a remény szétzúzódásának példázata.

Életünk folyamán gyakran kerülünk mi is hasonló lelkiállapotba. A csalódások fájdalmas útja nem ismeretlen számunkra sem.

Nagyon sokszor csalódunk mi is barátainkban, ismerőseinkben, sőt önmagunkban is. Valahogy úgy, mint a két emmauszi tanítvány is, akiknek irreális reményeik voltak a Megváltóval kapcsolatban. Mi is sokszor táplálunk, bizonyos helyzetekben, megvalósíthatatlan reményeket az emberekkel szemben. Megfeledezve arról is, hogy Isten útjai nem a mi útjaink, Isten gondolatai nem a mi gondolataink, arról, hogy a jó Isten jobban tudja, mint mi, hogy mi válik a mi javunkra.

Az is gyakori tapasztalat, hogy az ember nem tud kiemelkedni saját erejével megghiúsult elképzeléseinek szakadékából. Joggal feltételezhetjük, hogy a két tanítvány sem fordult volna vissza, nem ment volna Jeruzsálembe, ha nem szegődik melléjük Jézus reményt mentő szeretetével.

Tudjuk, hogy a letört, elkeseredett emberek elveszítik a tisztánlátásukat. Talán ez is, a tanítványok letörtsége is, oka volt annak, hogy nem ismerték fel a hozzájuk társult Jézust. De Jézus hozzá segíti őket a tisztánlátáshoz.

Ez a találkozás számunkra is vizsgáló figyelmeztetés. Emlékeztet arra, hogy nekünk egy utánunk kiáltó, utánunk nyúló Istenünk van.

Már a paradicsomi elbeszélés is arról tanúskodik, hogy Isten nem hagyja magára az embert, s utána kiált: Hol vagy Ádám? Ezt teszi Jézus is, amikor jó pásztorként keresi az eltévedt bárányt, és ettől a szeretettől indítatva szegődik a Jeruzsálemből leverten távozó két tanítvány mellé is.

Sokszor tapasztaljuk mi is, hogy beborul az ég egyéni és közösségi életünk felett is, és úgy érezzük, hogy nem tudunk kitörni ebből a nehéz helyzetből.

Mi lesz velünk, mi lesz a családkkal, mi lesz nemzetünkkel, mi lesz az emberiséggel, ha mindez így folytatódik tovább? Miért nem járhatunk az őseink által kitaposott úton? Miért bántják mindig a magyart és keresztényt azok, akik bár köztünk élnek, de nincs semmi kötődésük sem a magyarsághoz sem a kereszténységhez?

Van-e még annyi erő önmagunkban, hogy népünk irányt váltson, és visszatérjen az elődök által az utódok számára kitaposott útra, amely nem a testvérgyilkos káini, hanem a szeretet civilizációjához, nem a pusztulásba, hanem az életre vezet?

A hívő ember ebben a kaotikus állapotban is bizakodó. A két emmauszi tanítványhoz hasonlóan meghallgatja az Úr Jézus tanítását, aki az Írásokból bizonyítja, hogy ami megtörtént, annak meg kellett történnie és így kellett történnie. – A mi hétköznapi életünkben sincs ez másképp. Isten ugyanis mindent, ami megtörtént, a javunkra fordít.

A két tanítvány meghívja az Úr Jézust a vacsorához gyönyörű szép, és sokféleképpen értelmezett szavakkal, „Maradj velünk, mert lemenőben már a nap.” És a kenyértörés mozdulatában a tanítványok fölismerik elsiratott Mesterüket. A találkozás nem maradt eredménytelen, visszafordulásra készítette őket.

Bárcsak mi is gyakrabban gyakorolnánk a vendégüllatást. És elfogadnánk mindig az Úr Jézus eucharisztikus lakomára történő meghívását is.

Bárcsak minél több honfitársunk találkozna az Emmauszi tanítványokhoz hasonlóan Jézussal, itt a templomban is, az eucharisztikus lakomán is.

Ha körülnézünk közvetlen környezetünkben, megdöbbenve tapasztaljuk, hogy még mindig, milyen sok embertársunk járja az emmauszi tanítványokéhoz hasonló, mindenről lemondó, depressziós lélekkel az életútját.

Annak ellenére, hogy Jézus ma is itt jár közöttünk, s mellénk akar szegődni. Aki titeket hallgat, engem hallgat szavakkal, bízta meg ugyanis Egyházát, lelkipásztorait, a szülőket, hogy a jó Pásztor szeretetével forduljanak a megtévedettek, a csüggedők felé. S miként ő az Emmauszi tanítványokban, úgy mi is kortársainkban élesszük újjá a föltámadásban való hitet, s reményt.

Mi hívő keresztények ugyanis, a remény, s a föltámadás népe vagyunk. S azért fáradozunk, s könyörgünk, hogy szomorú helyzetünkben, Jézus mellénk és honfitársaink mellé álljon, s hazahívó szavát minden magyar meghallja.

Nincs örömtelibb érzés az ember életében, mint a hit és remény újraéledése. S miként az emmauszi tanítványok számára, úgy számunkra sincs boldogabb érzés, mint a visszafordulás, a visszatérés a korábbi közösségbe, mint a hazaérkezés.

Amen

Beszúrárok

Egyetemes könyörgések közé

Mindszenty bíborosért

Tegnap emlékeztünk, engesztelő zarándoklattal Mindszenty József külföldre távozásának, 40. halálának 36. hamvai hazahozatalának 20. évfordulója alkalmából Boldog II. János Pál pápa szavaival „Esztergom rendíthetetlen bíboros érsekére, aki magasztos ére nyek példáját adta a katolikus világnak.”

Most pedig könyörögjünk Urunkhoz, Istenünkhöz boldoggáavata sásáért, és azért, hogy egyre többen kövessük Mindszenty bíboros életpéldáját, hogy a magyarság körében egyre több legyen az imádságos ember, az Istenhez, Egyházhöz, hazához mindhalálíg hűséges ember, hogy ily módon gyarapodjon és erősödjön Pannonia Sacra, a szentül élni akaró magyarok, határokat nem ismerő, lelki közössége.

Hallgass meg Urunk!

Könyörgés után

Ima a családokért

Jól tudjuk, hogy a népek és nemzetek és az egész társadalom hatalmas épületének alkotó elemei, melyektől a népek jóléte, a nemzetek tartásága függ és az egész társadalom egészséges fejlődése: a sok család! A Család évében a Bíboros Úr által ajánlott imát imádkozzuk, mint minden szentmisében, úgy most is, a magyar családokért

Dicsőséges Szentháromság,

Minden szeretet és közösség forrása,

Köszönjük neked a családunkat.

Bocsásd meg bűneinket,

Amelyeket szeretteink ellen elkövettünk.

Támogasd testvéreinket, akik házasságukban

és családi életükben hajótörést szenvedtek.

Töltsd el szívünket családtagjaink iránt

áldozatos, tiszta szeretettel.

Segíts, hogy a kölcsönös önatadásban

napról napra újjászülessünk.

Segítsd fiataljainkat,

hogy bátran vállalják a családi élet ki-hívásait.

Áld meg mindazokat,

akik a magyar családokért sokat fáradoznak.

Szent Család, könyörögj értünk!

Elbocsátás előtt

Köszönet

Kedves Testvérek!

Mindenkinek, aki bármiféleképpen bekapcsolódott ebbe a szentmisébe, hálás köszönetet mondok, a jelenlevőknek és a rádióon keresztül hallgatóknak. Külön is az oltár körül szolgálatot teljesítőknek és nem utolsósorban azoknak, akik lehetővé tették e szentmisének templomunkból történő közvetítését. Azt kívánom, hogy a Magyar Katolikus Rádió tovább terebélyesedjen, és eljuttassa mindenkinek az örömhírt e hazában.

Fogadják szeretettel a szentmisét befejező áldást!

(F. F.)